دولت به بهانه مهار تورم بازار مسکن، خواهان خروج نهاده‌های ساختمانی از بورس کالا شد

سرگیجه سیمان و فولاد

شرق: دخالت دولت برای حذف سیمان و فولاد از بورس کالا حواشی زیادی به‌دنبال داشته است. حالا کابینه سیزدهم به بهانه مهار تورم خواهان آن شده است که عرضه سیمان و فولاد به‌عنوان دو نهاده اساسی صنعت ساختمان از بورس کالا حذف شود. منطق دولت این است که عرضه این کالاها به نرخ جهانی در بورس کالا بی‌معنی است. این در حالی است که فعالان این صنایع می‌گویند که تولید سیمان و فولاد بیش از نیاز داخلی است و علت گرانی انواع کالا و خدمات در ایران به دلیل نرخ بالای تورم است و با حذف عرضه سیمان و فولاد از بورس کالا قیمت‌ها کاهشی نخواهد شد؛ چراکه عرضه‌کنندگان قیمت فروش و صادرات را مطابق نرخ تورم و قیمت دلار در نظر خواهند گرفت. ضمن اینکه شفافیت عرضه این نهاده‌ها با خروج از بورس کالا از بین خواهد رفت.

توپ گرانی سیمان و فولاد در زمین بورس

چند روزی می‌شود که بحث خروج سیمان و فولاد از بورس کالا بسیار داغ شده است. بحثی که از سوی مسئولان وزارت راه و شهرسازی مطرح شده و عده‌ای معتقدند این وزارتخانه تنها درتلاش است تا گرانی سیمان و فولاد را مقصر روی زمین ماندن نهضت ملی مسکن معرفی کند.

ظاهرا وزارت راه و شهرسازی معتقد است بالابودن قیمت عرضه فولاد و سیمان در بورس کالا در ساخت‌وساز واحدهای نهضت ملی مسکن تأثیر گذاشته است و متولیان این وزارتخانه این پرسش را مطرح می‌کنند که چرا باید سیمان و فولاد با قیمت جهانی در داخل فروخته شود؟

درسوی دیگر اما منتقدان حذف سیمان و فولاد از بورس کالا معتقدند این اقدام موجب می‌شود قیمت‌ها غیرشفاف شود و حتی ممکن است با توجه به افزایش نرخ دلار، سیمان و فولاد کمتری نسبت به شرایط کنونی به دستشان برسد، زیرا تقاضا برای صادرات این دو نهاده تولید افزایش خواهد یافت. همچنین فعالان صنعت سیمان و فولاد سعی دارند دولت را متقاعد کنند که آنها نقش چندانی در قیمت مسکن ندارند و بهتر است دولت جای دیگری دنبال مقصر بگردد.

نظر مخالفان چیست؟

در همین زمینه انجمن تولیدکنندگان فولاد ایران ضمن مخالفت با حذف سیمان و فولاد از بورس کالا در بیانیه‌ای تأکید کرد که صنعت فولاد با تولید حدود دو برابر نیاز داخلی مشکلی در عرضه به بازار ندارد.

علی‌اکبر الوندیان، دبیر انجمن صنفی کارفرمایان صنعت سیمان هم در گفت‌وگو با یک وب‌سایت خبری اقتصادی توضیح داده است که «آمارها نشان می‌دهد در شش‌ماهه امسال با وجود مشکلات تأمین برق، سیمان بیشتر از سال گذشته و در بسیاری موارد به نرخ پایه در بورس کالا عرضه شده است. گذشته از این، به گواه تمامی آمار و پژوهش‌ها تأثیر سیمان بر قیمت ساخت مسکن کمتر از دو درصد و در قیمت نهایی با احتساب زمین کمتر از یک درصد است؛ بنابراین بیان اظهاراتی از این دست که صنعت سیمان طرحی مانند مسکن ملی را گروگان گرفته، دور از انصاف و منطق بوده و به نوعی آدرس غلط دادن به مردم است».

او تأکید کرده است: «صنعت سیمان نه‌تنها براساس نرخ دلار واقعی قیمت‌گذاری نمی‌شود که حتی از تورم عمومی سالانه هم بسیار عقب مانده است. نگاهی به سیر قیمت سیمان در سال‌های اخیر نشان می‌دهد موضوع انحصار اصولا برای صنعتی که حدود ۴۰ درصد بیش از نیاز داخلی ظرفیت تولید دارد، محلی از اعراب ندارد. مضاف بر اینکه ۶۵ درصد سیمان کشور توسط شرکت‌های دولتی تولید و به بورس کالا عرضه می‌شود. تولیدکنندگان سیمان نه‌تنها قادر به دخالت در قیمت سیمان نیستند، بلکه حتی تعیین‌کننده میزان عرضه هم نیستند. در مواردی هم که قیمت‌ها با توجه به تقاضای بالا افزایش یافته، بلافاصله وزارت صمت با همکاری بورس کالا اقداماتی برای جلوگیری از رشد هرچند اندک قیمت‌ها داشته‌اند تا صنعت سیمان کمترین رشد قیمت را در بین مصالح ساختمانی داشته باشد. ضمن اینکه هزینه‌های این صنعت از محل افزایش قیمت ارز و افزایش ۱۰۰ درصدی قیمت سوخت و همچنین تحمیل هزینه‌های ناترازی برق و گاز به‌شدت افزایش یافته است».

رضا شهرستانی، دبیر انجمن فولاد هم در گفت‌وگو با «شرق» معرفی قیمت سیمان و فولاد به‌عنوان عامل مؤثر بر افزایش قیمت مسکن را آدرس غلط دادن می‌داند و می‌گوید: «در کشور ما همیشه اشتباهات بارها تکرار می‌شود. بورس کالا زمانی تشکیل شد که نیاز مملکت بیشتر از عرضه ما بود. پیش از آن، در تالاری حواله می‌کشیدند و متأسفانه با سوءاستفاده آن حواله‌ها را با ۳۰ تا ۱۰۰ درصد بیشتر از قیمتش می‌فروختند، این اجحافی بود در حق تولیدکننده، سهام‌دار، دولت و بقیه. بورس کالا ایجاد شد تا عرضه و تقاضا یکدیگر را پیدا کنند، کار هم خوب پیش می‌رفت تا جایی که کفگیر دولت به ته دیگ خورد. هم‌زمان به جایی رسیدیم که بهترین صنعتی که توانسته بود هم حرفی برای گفتن داشته باشد، صنعت فولاد بود. در چنین شرایطی دولت همه‌جوره به جان این صنعت افتاد؛ قیمت‌های انرژی را برای این صنعت ۳۰ برابر کرد، گاز و برق را دوره‌ای قطع کرد، قیمت‌های دستوری در خود بورس ایجاد کردند و حتی گفت کل کالا را داخل بورس بیاورید، هر مقدار آن را خریدند که هیچ، مابقی را صادر کنید، در حالی که این کار صراحتا چوب حراج زدن به این کالا بود. الان هم چون دولت عرضه ندارد و نتوانسته پای قول ساخت سالی یک میلیون مسکن بایستد، آمده بارش را روی دوش فولادی‌ها و سیمانی‌ها انداخته است».

به باور او جالب‌ترین نکته این است که کل فولادی که در صنعت مسکن استفاده می‌شود تنها ۱۰ درصد است و ۹۰ درصد مابقی در صنایعی مثل خودرو، ماشین‌سازی، لوازم خانگی و... مصرف می‌شود. بدتر هم این است که کل فولادی که در یک ساختمان استفاده می‌شود بین ۳۰ تا ۷۰ کیلوگرم به‌ازای هر متر مربع است؛ «یعنی اکنون که قیمت فولاد با ارزش افزوده میلگرد حدود۲۲ هزار تومان است، در هر متر مربع ۷۰۰ هزار تومان تا یک‌میلیون و ۴۰۰ تومان هزینه فولاد است که ما معدل آن را یک میلیون تومان در نظر می‌گیریم. این در حالی است که حداقل قیمت هر متر خانه حدود ۳۰ میلیون تومان است، یعنی قیمت فولاد فقط سه درصد در قیمت ملک مؤثر است. قیمت سیمان هم تأثیر حدود دو درصدی دارد. حتی اگر فولاد و سیمان را مجانی هم بدهیم آیا این مبالغ یکی، دو میلیون تومان در مسکن متری حداقل ۳۰ میلیون تومانی تأثیری دارد؟ یا اینکه واقعیت چیز دیگری است و سعی دارند روی آن چشم ببندند».

شهرستانی سوداگری بازار زمین، بوروکراسی نظام مهندسی و شهرداری، رکود ساخت‌وساز و فساد و... همه و همه را از عوامل مؤثر بر صعود قیمت مسکن می‌داند.

موافقان چه می‌گویند؟

با وجود مواضع مخالف اعضای انجمن سیمان و فولاد درباره تأثیر این کالاها بر قیمت ساختمان، برخی دیگر نظر مخالف دارند؛ مثلا فرشید پورحاجت، دبیر کانون سراسری انبوه‌سازان به وب‌سایت خبری صدای بورس گفته است: «متأسفانه با یک پدیده در بورس و سازمان‌های نظام مهندسی مواجه هستیم که شوربختانه همه‌چیز را با هم قاطی می‌کنند؛ در ساخت‌وساز مسکن یک هزینه ساخت داریم و یک قیمت تمام‌شده واحد مسکونی. شاید این سؤال مطرح شود که چه ارتباطی بین هزینه ساخت و قیمت تمام‌شده واحد مسکونی وجود دارد که پاسخ مفصل است. اما اینکه بیاییم و بگوییم هزینه تمام‌شده مسکن از قرار هر مترمربع ۸ یا ۹ میلیون تومان است و بخواهیم برآورد سهم سیمان را در این قیمت انجام دهیم نیازمند کار کارشناسی دقیق است. به‌طور متوسط برای هر مترمربع زیربنای مفید و غیرمفید ساختمان، حدود پنج کیسه سیمان مصرف می‌شود که هر پاکت سیمان نیز حدود ۹۰ هزار تومان است. بنابراین حداقل ۴۰۰ هزار تومان سیمان مصرفی برای هر مترمربع است».

شهریار شقاقی، کارشناس اقتصاد مسکن هم معتقد است که تأثیر هزینه فولاد و سیمان در ساختمان بیش از عددی است که توسط مسئولان انجمن‌های مربوطه اعلام می‌شود.

او به «شرق» می‌گوید: «به نظر من این ادعا که نهایتا حدود پنج درصد قیمت یک ساختمان را فولاد و سیمان تشکیل می‌دهند، درست نیست. سازه‌های فلزی چیزی حدود ۲۰ تا ۳۰ درصد قیمت یک ساختمان را تشکیل می‌دهد، اگر بتن باشد این درصد بیشتر هم می‌شود؛ چراکه علاوه بر اسکلت بتنی، خیلی جاهای دیگر هم با سیمان ساخته می‌شود حتی در نازک‌کاری‌ها. تجربه من می‌گوید چیزی حدود ۲۰ تا ۳۰ درصد ارزش قیمت ساختمان حتما از بتن است، بین ۱۵ تا ۲۰ درصد هم می‌تواند از اسکلت فلزی باشد. اینکه جمعا فقط پنج درصد باشد اصلا منطقی نیست».

همچنین به باور او وقتی کالایی به بورس می‌رود، معمولا قیمتش دچار نوسانات شدید می‌شود؛ چراکه عرضه و تقاضا می‌روند به سمت هماهنگ‌شدن. حالا اگر قیمت بورس کالا دستوری نباشد، خروج از آن می‌تواند قیمت‌ها را کنترل کند اما چون معمولا قیمت‌ها در بورس کالا دستوری هستند و در این صورت خروج کالاها از آن نه‌تنها تأثیر مثبت ندارد که تأثیر منفی هم می‌گذارد.

شقاقی می‌افزاید: «اما اگر اجازه دهند که بازار با روال خودش و با عرضه و تقاضا پیش برود، ممکن است قیمت‌ها منطقی شود. در هر صورت صد درصد روی قیمت مسکن تأثیر دارد. از نگاه من اینکه این کالاها وارد بورس شوند، از ابتدا کار درستی نبوده چون هر زمان عرضه این مواد کم می‌شد، قیمت هم در بورس بالا می‌رفت. حالا اگر از بورس خارج شوند چون ماجرا از دادوستد و سود شخصی خارج می‌شود، احتمالا تأثیر مثبتی بر بازار مسکن خواهد داشت. حداقل در حوزه مسکن این‌طور است. شاید در برخی حوزه‌های تجاری، حضور سیمان و فولاد به نفع کارخانه‌ها باشد اما در حوزه مسکن عمدتا به نفع مردم نخواهد بود».

یادداشت

جریمه یا پاداش؟

هاشم اورعی، استاد دانشگاه صنعتی شریف: مدتی است برنامه هفتم توسعه کشور در مجلس در حال بررسی است. یک روز خبر می‌رسد که بررسی آن برای چندمین بار به تعویق افتاده و گاه گفته می‌شود نمایندگان آن‌قدر اعداد و ارقام را تغییر داده‌اند که دیگر از برنامه ارائه‌شده از سوی دولت چیزی باقی نمانده است. خلاصه اینکه گویی دولت و مجلس هرچه تلاش می‌کنند نمی‌توانند سر و ته آن را به هم بدوزند. در برنامه پیشنهادی، متوسط رشد اقتصادی هشت درصد پیش‌بینی شده که نشان می‌دهد این برنامه هم مثل برنامه‌های قبل نه هدف بلکه مجموعه‌ای از آرزوهای دست‌نیافتنی است. فرض کنیم این برنامه قابل اجرا باشد. از آنجا که بخش قابل توجهی از رشد اقتصادی بر دوش صنعت نهاده شده، قطعا نیاز به انرژی به میزان قابل توجهی افزایش خواهد یافت.

حال نگاهی به گذشته بیندازیم و ببینیم در بخش انرژی چه کرده‌ایم. در ۴۵ سال، متوسط مصرف بنزین از روزانه ۱۲ به ۱۲۰ میلیون لیتر، گازوئیل از ۱۰ به ۱۱۰ میلیون لیتر، پیک مصرف برق از هفت هزار به ۷۴ هزار مگاوات و گاز از ۲۰ به ۸۵۰ میلیون مترمکعب رسیده؛ یعنی حدودا ۱۱ برابر شده است که به‌مراتب بیشتر از رشد جمعیت و رشد اقتصادی است. کار به‌جایی رسیده که ارزش انرژی مصرفی در سال معادل ۱۵۰ میلیارد دلار یعنی بیش از یک‌سوم تولید ناخالص داخلی کشور است.

همه می‌دانیم ۹ درصد کل ذخایر نفت و ۱۷ درصد ذخایر گاز جهان متعلق به ایران است. یعنی چنانچه صنعت نفت کشور روزی چهار میلیون بشکه استخراج کند با ذخایر امروز ۸۵ سال طول می‌کشد تا به اتمام برسد. اما سیاست‌های اشتباه در بخش انرژی کار را به جایی رسانده که دولت با ناترازی فزاینده مواجه بوده و شرایط روز به روز دشوارتر می‌شود. قرار بود سیاست انرژی به‌گونه‌ای باشد که سرمایه‌های زیرزمینی به روی زمین منتقل شده و برای نسل‌های آتی بماند ولی در حال حاضر به سختی جواب خرید مایحتاج ضروری مردم را می‌دهد.

بدون شک قیمت‌گذاری یکی از تأثیرگذارترین پارامترها در بخش انرژی است و در این زمینه دو گروه سخت در جدال هستند. به‌ازای هر بشکه نفت خام حدود ۷۰ لیتر بنزین تولید می‌شود و برای کشورهایی که واردکننده نفت خام هستند حدودا ۱۰۰ دلار هزینه در بردارد. اما از آنجا که کشورهای تولیدکننده منطقه تولید نفت خامشان هر بشکه حدود ۱۵ دلار هزینه دارد، همان ۷۰ لیتر بنزین برایشان ۲۵ دلار تمام می‌شود. گروه اول از کارشناسان در اینجا پای صنعت خودرو را به میان کشیده و اعلام می‌کنند که هر ایرانی در زمان خرید خودرو به طور متوسط ۵۰ درصد بیشتر از قیمت واقعی معادل ۹ سال مصرف بنزین را در همان گام اول به دولت پرداخت می‌کند. این کارشناسان معتقدند چنانچه دولت بخواهد قیمت بنزین را واقعی کند اول باید قیمت خودرو واقعی شود، واردات خودروهای با فناوری روز دنیا و برقی آزاد شود و بسیاری بایدهای دیگر. البته واقعی‌شدن قیمت خودرو اقدام درستی است اما منوط‌کردن افزایش قیمت بنزین به اصلاح امور در صنعت خودرو که همه می‌دانیم درگیر مافیا است را نمی‌توان پیشنهادی منطقی دانست. با چنین استدلالی درواقع ایرادات اساسی در صنعت خودرو دلیلی می‌شود برای توجیه سیاست قیمت‌گذاری غلط بنزین!

ازاین‌رو دولت سیزدهم به این نتیجه رسید که چون عزم یا توان اعمال اصلاحات اساسی در صنعت خودرو را ندارد، باید افزایش قیمت حامل‌های انرژی را از دستور کار خارج کند. اقدامی که نمایندگان مجلس نیز در راستای منافع خود به‌ویژه با نزدیکی به انتخابات و نه منافع ملی تشخیص داده و از آن حمایت کردند. در برق نیز وزارت نیرو برای مقابله با ناترازی در تابستان اقدام به پرداخت پاداش کم‌مصرفی کرد که به معنی قیمت منفی انرژی الکتریکی است. شگفتا که چندی پیش در فنلاند و برخی کشورهای اروپایی دیگر قیمت برق به‌دلیل فزونی تولید بر مصرف منفی شد و در ایران این به‌دلیل کمبود برق اتفاق افتاده است. واقعا باید این اوج تناقضات را دید. چنانچه برق را کالایی اقتصادی در نظر بگیریم، دادن پاداش برای مصرف کم مثل این است که دولت اعلام کند هرکس امروز تخم مرغ نخورد جایزه می‌گیرد یا هرکس از چراغ قرمز عبور نکند، پاداش می‌گیرد.

به عبارت دیگر دولت بدیهیات علم اقتصاد رفتاری را کنار نهاده و مبنا را به‌جای جریمه بر پاداش گذاشته است.

اما دولت راه دیگری داشت و می‌توانست به‌جای انتخاب مسیر کم‌خطر و البته اشتباه ارائه انرژی مفت، قیمت آن را افزایش دهد و درآمد حاصل را صرف پایین‌نگاه‌داشتن کالاهای ضروری از جمله مواد غذایی کند. درواقع سؤال این است که چنانچه قرار باشد انتخاب بین پایین‌بودن قیمت انرژی یا ارزاق عمومی باشد، کدام‌یک به نفع طبقات فرودست جامعه است. با توجه به اینکه میزان مصرف انرژی دهک دهم یعنی قشر مرفه چندین برابر دهک اول است، واقعی‌کردن قیمت انرژی و ارائه یارانه به همان میزان به ارزاق ضروری بیشتر به نفع قشر ضعیف جامعه خواهد بود. عجبا که ثروتمندان در اولویت قرار گرفته و فقرا به حال خود رها شده‌اند و نام دولت مردمی را صدا می‌زنیم.

مخلص کلام اینکه چند دهه است سیستم یارانه‌ای فله‌ای اقتصاد کشور را به هم ریخته و دولت‌ها، یکی پس از دیگری، با انکار قوانین مسلم بازار بر کنترل قیمت‌ها با چوب و چماق اصرار می‌ورزند و در این آشفته بازار گویی دست نامرئی آدام اسمیت کنار گذاشته شده و آشکارا دست دولت در مسیر برعکس در کار است. اما چرا؟ چون در یک سیستم اقتصادی مبتنی بر بازار و متکی بر عرضه و تقاضا جایی برای رانت و فساد باقی نمی‌ماند و تنها در سایه انواع محدودیت‌ها، ارز چندنرخی، شبکه بانکی فاسد و بسیاری موارد دیگر است که می‌توان به سودهای بادآورده هزاران هزار میلیاردی دست یافت. کاش می‌شد دولت و مجلس برنامه هفتم را کنار نهاده و به‌جای آن بازبینی برنامه تنگنای اقتصادی ملت را در دستور کار قرار دهند. افسوس!

شرکت ملی پالایش و پخش فرآورده‌های نفتی ایران
شرکت خطوط لوله و مخابرات نفت ایران

آگهی مناقصه عمومی یک مرحله ای
(۲۰۰۲۰۰۱۱۰۵۰۰۰۱۵۶)

نوبت دوم
شناسه آگهی ۱۵۷۸۷۸۸

مناقصه گزار : شرکت خطوط لوله و مخابرات نفت ایران - منطقه اصفهان
موضوع مناقصه : ساخت، حمل و اجرای دیوارهای بتنی پیش ساخته اطراف ولوهای خطوط ۸و۱۶و۲۰ اینچ منطقه اصفهان در ۱۳ نقطه
مبلغ بر آورد مناقصه : ۱۵٫۹۴۹٫۸۴۰٫۰۷۲ریال
۱ - محل و مکان اجرای کار: خطوط لوله ۸ و ۱۶ و ۲۰ اینچ محدوده منطقه محمودآباد، آمرزیدآباد، سجزی و توشک اصفهان
۲ - مدت اجرای کار: ۱۲۰ روز
۳ - نام دستگاه نظارت: واحد ساختمان و تأسیسات منطقه اصفهان
۴ - قیمت ها متناسب با کالای ساخت داخل با لحاظ کیفیت ارائه گردد
۵ - روش ارزیابی مالی: مطابق دستورالعمل ارزیابی مالی و فرآیند قیمت متناسب در مناقصات صنعت نفت به شماره ۷۹۶-۲۰/۲ مورخ ۱۳۹۹/۱۲/۱۱ وزارت نفت میباشد.
نوع و مبلغ تضمین شرکت در فرآیند ارجاع کار : مبلغ ۷۹۷٫۴۹۲٫۰۰۴ریال بصورت یک یا ترکیبی از ضمانت نامه های مندرج در بند های الف، ب، پ ،ج ،چ ،ح ، خ ماده ۴ آیین نامه تضمین معاملات دولتی به شماره ۵۰۶۵۹/۱۲۳۴۰۲ مورخ ۱۳۹۴/۹/۲۲ هیأت محترم وزیران می باشد. تضمین وجه نقد میبایست به شماره شبا IR ۳۵۰۱۰۰۰۰۴۰۰۱۱۱۴۰۰۶۳۷۶۶۳۶ و شماره حساب ۰۹۰۱۰۰۰۰ بانک مرکزی واریز گردد ضمنا" ضمانتنامه یا رسیدوجه آن در سامانه بارگزاری گردد .
- درج کد اقتصادی و شناسه ملی جهت اشخاص حقوقی در پیشنهاد قیمت مندرج در سامانه ستاد الزامی میباشد.
- دارا بودن و بارگذاری گواهینامه صلاحیت ایمنی معتبر از اداره کل تعاون، کار و رفاه اجتماعی الزامی می باشد.
- دارا بودن و بارگذاری گواهینامه تعیین صلاحیت پیمانکاری معتبر از سازمان برنامه بودجه کشور با حداقل رتبه ۵ در رشته ابنیه الزامی می باشد.
زمان و نحوه خرید اسناد مناقصه از سامانه: شرکت کنندگان مهلت دارند تا ساعت ۱۵:۰۰ مورخ ۱۴۰۲/۰۷/۱۹ و با مراجعه به سامانه تدارکات الکترونیکی دولت (ستاد) به نشانی www.setadiran.ir نسبت به خرید اسناد و پرداخت هزینه ازطریق اتصال به درگاه پرداخت الکترونیک اقدام نمایند.
لازم به ذکر است کلیه مراحل برگزاری مناقصه از فرخوان تا انتخاب برنده از سایت مزبور انجام خواهد شد و لازم است مناقصه گران در صورت عدم عضویت قبلی در سامانه ستاد ، نسبت به ثبت نام و اخذ گواهی امضاء الکترونیکی اقدام نمایند و جهت عضویت با پشتیبانی سامانه ستاد به شماره ۰۲۱۴۱۹۳۴ تماس حاصل فرمایند.
ضمناً درج کامل آدرس محل اقامتگاه شخص حقوقی (آدرس پستی شرکت)، شماره فکس و تلفن شرکت و مدیران شرکت در سامانه تدارکات الکترونیک دولت جهت ارسال دعوتنامه و هرگونه اطلاع رسانی برای کلیه شرکت کنندگان در مناقصه الزامی است.
زمان و مهلت تکمیل و بارگزاری پیشنهادات در سامانه: شرکت کنندگان می بایست تا ساعت۱۵:۰۰مورخ ۱۴۰۲/۰۷/۳۰ نسبت به تکمیل اسناد مربوطه و بارگزاری در سامانه تدارکات الکترونیک دولت (ستاد) و تحویل اصل پاکت الف (ضمانتنامه شرکت در فرآیند ارجاع کار / اصل رسید واریز وجه نقد) لاک و مهر شده در مهلت مندرج در این بند به دفتر کمیسیون مناقصات نیز اقدام و رسید دریافت نمایند.
زمان و محل گشایش پاکات : پیشنهادهای واصله در ساعت۱۰:۰۰مورخ ۱۴۰۲/۰۸/۰۶ در محل کمیسیون مناقصات به آدرس: تهران- خیابان سپهبد قرنی- نرسیده به خیابان سپند- پلاک ۱۸۸- طبقه هشتم از طریق سامانه تدارکات الکترونیک دولت (ستاد) بازگشایی و خوانده خواهد شد.
زمان و مکان جلسه توجیهی : با حضور کلیه شرکت کنندگان در مناقصه جهت توضیح و تشریح اسناد ، در تاریخ ۱۴۰۲/۰۷/۲۵ ۱۰:۰۰ صبح به نشانی : اصفهان - اتوبان آزادگان - بلوار نفت - شرکت خطوط لوله و مخابرات نفت ایران - منطقه اصفهان - سالن جلسات تشکیل می گردد .
جهت کسب اطلاعات بیشتر درخصوص موضوع کار مناقصه با تلفن ۳۳۹۶۰۱۹۰-۰۳۱ آقای موذنی رئیس واحد ساختمان تماس حاصل فرمائید.
روابط عمومی www.shana.ir www.setadiran.ir www.ioptc.ir

شرکت ملی نفت ایران
شرکت ملی حفاری ایران « سهامی خاص »

آگهی مناقصه عمومی یک مرحله ای
به روش معمولی (نوبت دوم)

موضوع مناقصه: تعمیرات اساسی و تامین قطعات یدکی ۵ دستگاه کمپرسور مدل ARMAIR
• مشخصات مناقصه :

نام مناقصه گزار	ردیف	شماره فراخوان سامانه ستاد	مبلغ برآورد (ریال/یورو)			مبلغ تضمین شرکت در فرآیند ارجاع کار (ریال)
			برآورد کل هزینه بازسازی قطعات و تعمیرات اساسی(ریال)	برآوردکل هزینه تأمین قطعات خارجی(یورو)	برآورد تأمین قطعات داخلی(ریال)	
شرکت ملی حفاری ایران	۱	۲۰۰۲۰۹۳۹۸۵۰۰۰۷۸۷	۴/۹۸۰/۰۰۰/۰۰۰	۳۶/۱۰۳	**********	۹۶۲/۳۰۰/۰۰۰

روش ارزیابی	۱- براساس حداقل امتیاز (۵۰) مربوط به معیارهای موجود در استعلام های ارزیابی که توسط متقاضیان شرکت در مناقصه تکمیل می شود ، انجام می گردد .

• نحوه دریافت/ تحویل اسناد مناقصه :

دریافت و تحویل اسناد	تاریخ شروع و پایان دریافت اسناد	از ۱۴۰۲/۰۷/۱۷ لغایت ۱۴۰۲/۰۷/۲۹
	تاریخ شروع و پایان تحویل استعلامهای ارزیابی کیفی	از ۱۴۰۲/ ۰۷/۳۰ لغایت ۱۶/ ۰۸/ ۱۴۰۲
آدرس مناقصه گزار جهت دریافت اطلاعات	آدرس - اهواز - بلوار پاسداران - بالاتر از میدان فرودگاه - شرکت ملی حفاری ایران - ساختمان پایگاه عملیاتی - طبقه اول - پارت A - اداره قراردادها شماره تلفن کارشناس پرونده : ۳۴۱ ۴۶۶۵۸-۰۶۱	

• تضمین شرکت در مناقصه (فرآیند ارجاع کار):

مبلغ تضمین	
انواع تضامین قابل قبول	✓ ضمانتنامه های مطابق آئین نامه تضمین معاملات دولتی به شماره ۱۲۳۴۰۲/ ۵۰۶۵۹ هـ تاریخ ۱۳۹۴/۰۹/۲۲و اصلاحات بعدی آن . ✓ اصل فیش واریز وجه نقد به حساب شماره۴۰۰۱۱۱۴۰۰۶۳۷۶۶۳۶ و شماره شبا IR ۳۵۰۱۰۰۰۰۴۰۰۱۱۱۴۰۰۶۳۷۶۶۳۶ نزد بانک مرکزی جمهوری اسلامی ایران تحت عنوان تمرکز وجوه سپرده شرکت ملی حفاری ایران
مدت اعتبار پیشنهاد/ تضمین	۹۰ روز (برای یک بار در سقف مدت اعتبار اولیه قابل تمدید باشد)

کلیه مراحل برگزاری مناقصه از دریافت و تحویل اسناد مناقصه و بازگشایی پاکات پیشنهادی از طریق سامانه تدارکات الکترونیکی دولت (ستاد) به آدرس www.setadiran.ir انجام می شود .
• کانال های اطلاع رسانی شرکت ملی حفاری ایران : http://sapp.ir/nidc_pr www.nidc.ir
• شناسه آگهی : ۱۵۷۹۵۱۶
• نوبت اول:۱۴۰۲/۰۷/۱۶ نوبت دوم : ۱۴۰۲/۰۷/۱۷
اداره قراردادها
۴۳۲۶